

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 173/2014
13.11.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у ванпарничном поступку предлагача З.Ф. из Со., кога заступа Д.М., адвокат из С., ради заштите права на суђење у разумном року, решавајући о жалби предлагача, изјављеној против решења Вишег суда у Врању Р4 п 6/14 од 02.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 13.11.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Врању Р4 п 6/14 од 02.10.2014. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Врању Р4 п 6/14 од 02.10.2014. године одбијен је као неоснован захтев предлагача на заштиту права на суђење у разумном року, којим је тражио да суд утврди повреду права и предлагачу досуди накнаду у износу од 200.000,00 динара.

Против наведеног решења благовремено је изјавио жалбу предлагач истичући да одлуку побија из свих законских разлога.

Одлучујући о жалби предлагача на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 ... 101/13) Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ број 25/82 ... „Службени гласник РС“ број 55/14) који се примењује на основу члана 8в Закона о уређењу судова и налази да је жалба неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба ванпарничног поступка на који другостепени суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима предлагач је 07.07.2014. године поднео првостепеном суду захтев за заштиту права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању П 1481/10. Предлагач је дана 23.01.2009. године поднео парничну тужбу Општинском суду у Врању против пет физичких лица због дуга на име изведених фасадерских радова. У наведеном поступку заказано је 12 рочишта, саслушане су странке и одређено је грађевинско вештачење, које није спроведено првобитно због недостатка потребне документације за вештачење, неуплаћеног предујма за вештачење од стране тужиоца, смрти једног од одређених вештака и неажурности другог вештака, који је услед непоступања кажњен новчаном казном. Првостепени суд је 8 пута мењао личност вештака, 2 рочишта су одложена због несагласности странака око личности вештака и једно због траженог изузећа поступајућег судије а било је и одлагања због недостатка документације за вештачење и недисциплине вештака. На рочишту 08.07.2014. године између странака је закључено поравнање. Време предузимања и ток процесних радњи детаљно су утврђени и оцењени првостепеним решењем.

Правилна је оцена првостепеног суда да је за пресуђење ове правне ствари било нужно спровођење вештачења и да су парничне странке и вештаци допринели дужини поступка. Захтев предлагача за заштиту права на суђење у разумном року утврђењем повреде права и исплатом накнаде у износу од 200.000,00 динара је правилно одбијен као неоснован.

По оцини Врховног касационог суда правилно је првостепени суд применио одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, одредбе члана 8а, 8б и 8в Закона о уређењу судова, члана 10. ЗПП и члана 32. став 1. Устава Републике Србије доношењем побијаног решења.

Жалбом предлагача се неосновано оспорава правилност и законитост побијане одлуке. Парнични поступак П 1481/10 је окончан наредног дана након подношења захтева предлагача на заштиту права на суђење у разумном року. Предлагач није истакао захтев за убрзање поступка иако је законска сврха овог поступка првенствено у предузимању мера за хитно окончање судског поступка, изрицањем налога за пресуђење без одуговлачења. Одлуком о усвајању захтева може се одредити примерена новчана накнада због учињене повреде права на суђење у разумном року али је то само могућност а не и кумулативна обавеза суда. У овом случају међутим у окончаном предмету утврђен је допринос предлагача трајању поступка и дужином парнице од 5 година и 5 месеци није повређено право предлагача на суђење у разумном року.

Жалбом се неосновано указује на пропуст суда да примени одредбе члана 261. ЗПП, којима је прописано да странка може суду да приложи писани налаз и мишљење вештака одговарајуће струке, јер се ради о одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11) који није био у примени у парници П 1481/10.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци решења на основу члана 401. став 2. Закона о парничном поступку у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**